

**Πέρνουν και τάλογά του, που χάνεται γι' αὐτά,
κι' ὁ Στέφανος θαρρῶζει και ταποχαριεῖται.**

αὐτό, Περικλέτο, που δὲν συγκινεῖσαι,
αὐτὸ γαλαντόμο, τοῖσι γούνοισι μὴ εἶσαι.

Και μάθε, κενέφω,
που ζῆς σ' τὴν Ἀθήνα,
τὸ κράτος πῶς τρέφει
και σὲ τὸν κηφήνα.

Καθεὶς ἀς συνδράμῃ,
μὴ θέλῃς χαράμῃ
νὰ τρέφῃ τὸ καρβέλι.

Μὰ δὸς κάτι τί,
τὸ κράτος ζητεῖ,
τὸ κράτος τὸ θέλει.

αὐτὸ πέρνουν και τούτα, σου πέρνουν και τάλλα,
ἡ ζωαδικά σου καθίζουν καβάλλα.
αὐτοὺς δὲν φροντίζουν ἀν εἶσαι, καμμένε,
και σὺ σ' τὰ φεγγάρια σου,
ἂν ἔχῃς μουλάρια τὰ πέρνουν και λένε:
ζωή σ' τὰ μουλάρια σου.

**"Ένας ὕμνος ἐθνικῆς
εἰρηνοπολεμικῆς.**

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κόψι
του σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
που μὲ γέλοια μὰς θωρεῖ.

Σὲ λειμῶνας λαγαρούσε:
μὰ κανούρια προκοπή,
κι' ἕνα στόμα κερπερούσε
ἔβγα πάλι νὰ σοῦ πῇ.

"Αγογε νάβῃ τούτ' ἡμέρα
κι' εἶχες πύρα σ' τὴν καρδιά,

κι' ἐκπάνιες ἀέρα
κάθε τόσο σὲ γουοιά.

Τώρα κἀλί σου πᾶνε:
τ' ἄρματα νὰ φορεῖσθε,
και σ' ἐκτύπησε μὰ τρέλλα
ἐκστρατείας παρευθός.

Και τοὺς Μάρκες μουντζόνεις,
μῆτε κρινούς δὲν τρυφεῖ,
τὸ σταβὶ σ' τὴ μέση ζώνεις
και γιὰ πόλεμο σφριγεῖ.

Ξαναρχίζουν φασαρίες,
ὄπλα, λόγγαις λαμπεραῖς,
πεζικὰ, καβαλαρίας,
πυροβόλα, συμφεραῖς.

Μές σ' τ' αὐτὰ σου βάζει φύλλους
ἀρεμάνιος χαβάς,
και πρὸς Θῆβαις ἐπταπύλους
πολεμοχαρῆς τραβῆ.

Σὲ γνωρίζω, δόλια μάνα,
που σὲ μάχαις μὰς καλεῖ...
ἔφερες κι' ἀεροπλάνα
τὸν ἀέρα ν' ἀπειλῆ.

Και μὲ τὸνα σου τὸ χέρι
ρίχνεις ἀνθὴ και περνεῖ,
και μὲ τάλλο και μαχαίρι
αἰμοδόρον ἀνοθεῖ.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ ροδοκάλης
διφθεῖ αἰμ' ἀληθινῶ,
και διπρόσωπη προβάλλει
ὄπως και τὸν Ἰανῶ.

Είσαι κόρη λευκοφόρα
σφιγγούς φιλειρηνικού,
μα και τίγρις αιμοδόρα
σάν του Ζωολογικού.

Είς τὸ Ζάππειον εὐδαίμων
Ἄνθεστῆρα τελεία,
κι ἔξασπα δεινὸν πολέμων
ἐμβατήριον αὐλεία.

Καὶ χορεύεις καὶ χορεύεις,
μάχις κι ἔννοια τὸ σπηχίου,
κι ὄλο τὸν Σεφκέτ γυρεύεις
νὰ τὸν κάνης τάλατσο.

Σὲ γνωρίζω, ποῦ σου τρέλλα
καὶ πῆδες ἐδῶ κι ἔκει
μὲ χιονάτη φουστάνελα
καὶ μὲ βράκκα Κρητικὴ.

Μὲ τὰ πάτρια ρεμβάζει
κόσμος νέος καὶ παλιός,
βράκκα φουστάνελας δάξει,
κι ἔτσι τῆς κουεὶ κι ἄλλοῶς.

Τραλαλά καὶ τραλαλό...
μὰ φυσὸς καὶ τὸν γυλό,
μὰ φυσὸς καὶ τὸ γιαουῖρτι.

Πέρνεῖς ἄλογα γαρά,
πέρνεῖς κι ἄλλα καφερά
καθενὸς ἄλογοσοῦρη.

Ἄμαζ' ὦν προβαίνεις πρώτης,
κι ὄλο δέρνεῖς πὺς καὶ λαῖ,
καὶ σκιρτᾷ λαὸς ἱππότης
καὶ καθένος Ροῦῦ—βλαῖ.

Τριαντάφυλλα σκορπίζεις,
περιόδι καταντῆς,
μὰ καὶ σάλπιγγες σαλπίζεις
καὶ μὲ τύμπανα βροντῆς.

Πότε μὲ τὰς πανηγύρεις,
πότε μὲ βροντὴν τυμπάνων
τοὺς κατοίκους ἐξεγείρεις
τὸν κλεινὸν Ἰσταντράνων.

Ἔστεμμένη μ' ἄσπρα κρίνα
ξανακτύπατα βαρεῖα,
ποῦ ν' ἀναστηθῶν μ' ἐκεῖνα
δάση, πόλεις, καὶ χωριά.

Ξανακτύπα ξανακτύπα,
θρόνα τα να μὴν ἀκοῦς
ἐνὸς κι ἄλλου παρακίπα
τοὺς ὄρμιες Φιλίππικούς.

Γυμνωσε τὸν ἀκινάκη
κι ἔλα δῖσος τον στὸν Βέ,
μὰ καὶ στὸν Μαρκαντωνάκη
φώναζε: μολὸν λαβέ.

Σὲ γνωρίζω, ποῦ σοῦ πέφτον Ἄνορθώσεως χριστῆς
τάγαθὰ μὲ τὸ πσοῦβάλλ...
τυμπανήτιδα νοσεί,
τυμπανίτις σὲ προσβάλλει.

Πάλι μὲ τὰ τύμπανά σου κέρι πόθους ἀρπνίζεις,
καὶ θριάμβους παγιόνεις καὶ τοὺς κάνεις ἐνιαίους,
κι ὄλο σ' ἀποτυμπανίζου διχως ν' ἀποτυμπανίζης
φιρτουτο τυμπανοτρίβας καὶ τρανοὺς τυμπανιαίους.

Εἰς τὰς Θῆβας πανηγύρι κι ὁ Λευτέρης σὲ τσαντίρι.

Φ.— Ὅρὲ τί κακὸ θὰ γένη!..
νάτος, νὰ κι ὁ Βενιέλος
μὲ λαμπρὸ παίζονος μέλος
στὰ στρατόπεδα πηγαίνει.

Κι ὄσοι χαρτοφυλάκια ζητοῦν τοῦ Σερασκέρη
δὲν τὸν ἀφίνον ἤσυχο καὶ μέσα σ' τὸ τσαντίρι,
καὶ τοῦ φωνάζουν: σῶσε μας γιὰ τὸ Θεό, Λευτέρη,
προτοῦ μὲ τὴν Ἄνορθώσι νὰ γίνωμε σάν τσίροι.

Κι αὐτὸς ἐρίγδοπος βροντᾷ
κι ἔτσι σ' τοὺς φίλους ἀπαντᾷ:

* Ὃταν τὸ νέον στρατεύμα τελειώσῃ τὰς ἀσκήσεις
κι ἀκούσωμεν ἀπὸ πολλοῦ τὰς περὶ τούτων κρίσεις.

* Ὃταν κι ἡ μέλλουσα Βουλὴ τοῦ κράτους τὰ κορώσῃ
ἀφοῦ προτοῦ σιωπηρῶς εἰς ἅλα πέρας δώσῃ,
ἔταν σὲ Κρήτας βουλευτάς, ποῦ μένου ἐδῶ πέρα,
δοθῆ πρὸς χάριν ἀδεία νὰ μῶτον τὴν πρῶτ' ἡμέρα,
χωρὶς νὰ τοὺς ἀφήσωμε νὰ μῶτον καὶ τὴν δευτέρη.

* Ὃταν καὶ τὰ γυμνάσια
τελειώσωσιν τὰ θαλάσσια,
ἔταν ὀρμάντες σὲ Στρατοῦς καὶ Στόλους ὀμοφύλους
κατὰ ζῆρὰν καὶ θάλασσαν ἀρομεν νέας νίκας,
καὶ μὲ θριάμβους μονοῦ συνηγοῦς κι ἄλλοπαλλήλους
σὲ στρώμα κομητῆς δαρνῶν Ἄνορθωτῆς Κρητικῆς.

* Ὃταν μαλακὰ συνετισθῶν σάν τούτα τὰ δικά σας
καὶ κυριεύσωσιν σύμπασαν τὴν γῆν τῆς Μαλακάσας,
καὶ τρέμων ὁ Σεφκέτ Πασσῆς γίνῃ στενὸς καὶ βλάμης
κι ἀφήσωσιν ἀπροσπάτευσον τὴν Κρήτην αἱ Δυνάμεις,
ὅποταν βάλῃ κι ὁ Μουκτάρ γιὰ τὴν Ἀθήνα πλῆρη
μὲ τούτο τὸ βαπόρι.

* Ὃταν μὲ πίστιν σὰς ἰδῶ κι ἄγαπῆν πρὸς ἀλλήλους,
ἔταν ἰδῆτε νὰ πετῶ χωρὶς ἀεροπλάνο,
ἔταν ἰδῆτε πὸς μῦπορὶ νὰ καλλιγῶσῃ φύλλους
καὶ νὰ τοὺς βρισκῶ σ' ἄχρηρα κι ἀκόπως νὰ τοὺς πιάνω.

* Ὃταν κι ἡ μυτῆα σίδερο πρὸς ἐκπληξῆν μὰς φάγῃ,
ἔταν τοὺς βρως ἡ Τουρκία δεχθῆ τῆς Ἰταλίας,
ἔταν ἔλθῃ κι ὁ Βασίλης ἀπὸ τὴν Κοπεναῖγη
καὶ φέρωμε καὶ τὰ νερά τῆς Ἰμνῆς Στυμφαλίας.

* Ὃποταν καὶ τοῦ Μέλανος ἔλθων τοῦ ποταμοῦ,
ἔταν κι ὁ Μέλαις μοῦ δοθῆ γιὰ νὰ ζηλέψωσιν νάνοι
καὶ νὰ κυτᾶζωσιν μέλανες σωτήρες δι' ἔμοι
μαῦρο χαρτὶ τὸν οὐρανὸν τὴν θάλασσαν μελάνιν.

Σάν δῆτε παραλυτικοὺς νὰ περπατοῦν μὲ κράββατο,
σάν δῆτε Μάη κόκκινο καὶ μίνα δίχως Σάββατο,
σάν δῆτε πράσιν' ἄλογα καὶ πράσινα μουλάρια
καὶ πὸς κανεῖς δὲν σὰς πουλεῖ γιὰ πράσινα χαβίρια.

Σάν δῆτε βῆδι τὸν πατᾶ,
τὸν οὐρανὸν σφιντέλλι,
τότε μὲ μούτρα χαρωπὰ
κυκλώσετέ με φίλοι.

Τότε τὴν μεταρρῦθμει σκοπέω νὰ τὴν κάνω,
τότε τὴν κάθε πικρα σας ἐγὼ θὰ τὴν γλυκάνω.

Τέτοια θερρῶ πὸς τοὺς μιλεῖ μὲσ' ἀπὸ τὸ τσαντίρι,
μὰ σῆκωσε τὸ χέρι σου τὴ ράχη μου νὰ δεῖρη.

Καὶ κερμάσις ποικίλλας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγάλλας.

Κι ὁ Ρωμηὸς θερμῶς συγγαίρει τὸν Ἐσώριον Ἄσπερην,
προσφιλῆ συνάδελφον μὰς, νυμμευθέντα κατ' αὐτὰς
μὲ τὴν Ἄσποιναν Γρανιέρου, κόρην ἀληθῶς ὀραϊάν
καὶ σὲ θέλγῃτρα χαρτίων καὶ στανίας ἀρετάς.